

lem 25—30 Mil, og jeg tør vel ikke sige, hvor mange Procent af samtlige Grundejere der have deres Lodder stødende umiddelbart til Havet, men det er et meget højt Procenttal. Der ere Kysterne meget forskellige. Paa største Delen af disse Kyster har Havet ikke i Mands Minde gjort Skade; tværtimod er der mange Steder sket det, jeg talte om før, at Landet er blevet forøget, i Stedet for at det kunde være aftaget. Men paa en betydelig Del af disse Kyster, navnlig paa Møens Land, paa den sydlige, sydøstlige og nordøstlige Kyst, hvor stejle Brinker støde ud til Havet, og hvor vi paa en stor Del, paa henimod en Mils Strækning, have den naturskønne Møens Klint, der har Havet i de sidste Aar gjort betydelig Skade.

Møens Klint indtager, synes jeg nok, en særlig Stilling. Man kan ikke alene vurdere denne Naturskønhed efter, hvad den er værd i Jordarealer. Der kommer her et andet Hensyn frem, og det er det nationale. Enhver, der har set Møens Klint, ja blot har hørt en Beskrivelse af andre, der med egne Øjne have set den, vil sikkert have faaet det Indtryk, at Møens Klint er enestaaende og af en vidunderlig Skønhed. Det har da ogsaa vist sig, at ikke alene komme der indenlandske Turister, men ogsaa fra andre Lande rundt om i Europa, ja selv udenfor Europa, komme Turister dertil i stort Tal. Mange Tusinder om Aaret besøge dette underskønne Sted. Hvad man derfor kan gøre for at frede om det — jeg taler i Dag ikke en Gang om at sikre det — bør man ikke fra Lovgivningsmagten forsømme. Hvem der har noget nøjere Kendskab til Stedet og har haft Lejlighed til at se det hvert Aar gennem mange Aar, kan ikke have undladt at lægge Mærke til, at det særlig er i den sidste halve Snes Aar, at der er sket Skade paa Klinten. Og naar man saa ved, hvad der er foregaaet, først at de store Sten — hvoraf nogle maaske ere førte op fra Havet af Isen, men langt de fleste ere blevne liggende som Rester af tidligere Nedstyrtninger — ere blevne fjernede af Stenfiskerne, hvorved Bølgeslaget har faaet en langt større Voldsomhed, og endvidere, at store Masser af de smaa Sten, som laa paa Kysten, ere blevne fjernede, saa kan man ikke undlade at sætte alt dette i Aarsagsforbindelse med den skete Skade. Ingen kan opgive aldeles nøjagtigt Tal paa, hvor meget der er fjernet i den sidste halve Snes Aar, men jeg er tilbøjelig til at tro, at Museumsinspektør Hintze, der i Dag har ladet om-

dele et Par smaa Pjecer, har Ret, naar han siger, at der i de sidste 10 Aar er solgt saadan noget som 100 Favne Sten om Aaret, og at der foruden det er fjernet betydeligt mere — han anslaaer det i alt til 200 Favne — langs Møens Kyst af større og mindre Sten — dette er bortset fra de store Sten, som ere fiskede op af Søen med Tænger. Og han siger, at hvis alle disse Sten havde faaet Lov at blive liggende, vilde der have været en trekantet Vold med 15 Fods Grundlinie og indtil 10 Fods Højde langs med Klintens Kyst. Det kan gerne være, det er lidt overdrevent, men det illustrerer i hvert Fald, hvad det er, der der har fundet Sted.

Samtidig med, at de store Sten, der laa paa Stranden, ere fjernede, er selve Kystlinien bleven indskrænket. Hvor man før kunde gaa langs med Kysten — paa flere Steder var der endogsaa et lille Stenkast ud til selve Stranden — der kan man nu daarligt gaa omkring Klinten. Jeg maa nævne et Sted, hvor det er særlig slemt, og som jeg saa godt husker fra mine unge Aar, da jeg boede ved Klinten: det er Sommerspiret, et af de allerkønneste Steder. Der var den Gang en Strandbred paa 80—100 Fod, men der gaar nu selve Stranden, Bølgeslaget, ved almindeligt Vande omtrent lige ind til Sommerspiret. Denne ved Dronningestolen skete, som nævnt af det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Anton Jensen), den 1ste Juledag 1868 en betydelig Nedstyrtning, saa stor, at der dannedes en Ø paa 3 Tønder Land, paa det højeste Sted 31 Fod høj. Den blev fjernet inden Aarets Udgang af Bølgeslaget — som man ser, har Bølgeslaget en meget stor Magt. Paa dette Sted er Havet ogsaa trængt helt ind til Klintens Fod.

Jeg maa derfor mene, at naar et sagskyndigt Syn kommer til at skønne over, hvad der skal foretages paa dette Sted, da vil Resultatet blive, at der maa nedlægges et absolut Forbud mod at fjerne noget af det Materiale, som kan yde Klinten Beskyttelse. Det blev vel sagt af det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds, at den Nedstyrtning, der fandt Sted, da Dronningstolen faldt i 1868, neppe stod i Forbindelse med Havets Underminering, og det blev sagt af det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), at det Skred, der i Aar er sket ved Liselund ved Lilleklint, ikke stod i væsentlig Forbindelse med den Skade, der er sket paa Kysten, og jeg kan ogsaa i det væsentlige give disse Udtalelser Ret, navnlig for den sidstes Vedkommende. I